

Sygn. akt I KK 139/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Aleksandra Głazowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego
w sprawie **M. W.**

skazanego z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3
k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 9 września 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt II Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 11 października 2017 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego M. W. za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt I, II, III aktu oskarżenia czynów polegających na tym, że w bliżej nieokreślonym czasie, jednak nie później niż w dniu 17 lutego 2016 r., w S. przy ul. K. w lokalu J. (zarzut I), w S. przy ul. N. w lokalu J. (zarzut II) oraz w lokalu w S. przy ul. K. (zarzut III), będąc prezesem spółki z o.o. „H.”, urządzał grę na automatach do gier o nazwach: A. nr (...), A. nr (...) oraz A. nr (...) – bez wymaganej koncesji i poza kasynem gry wbrew przepisom art. 6 i art. 14 ustawy z dnia 19 lutego 2009 r. o grach hazardowych, przy czym uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stale źródło dochodu oraz czynów tych dopuścił się w ciągu przestępstw skarbowych, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i każdy z tych czynów wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego określonego w tym samym przepisie, a odstępy czasu pomiędzy nimi nie były długie i za te czyny, na mocy art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s. skazał oskarżonego za każdy z tych czynów, zaś na mocy art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 4 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

W tym samym postępowaniu sąd uznał za winnych popełnienia zarzucanych aktem oskarżenia czynów oskarżonych R. M. oraz T. Ł., którzy również zostali skazani na podstawie art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s., a na mocy art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 4 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. każdemu z nich została wymierzona kara 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, gdzie wysokość jednej stawki dziennej wynosiła 100 złotych.

Wyrok Sądu I instancji został zaskarżony apelacjami przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego M. W., który w swojej apelacji zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, w tym art. 107 § 1 k.k.s., względnie (alternatywnie) art. 10 § 3 i 4 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie, art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z

- 2015 r., poz. 1201) poprzez jego błędną wykładnię i jego niezastosowanie, art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s. przez jego zastosowanie;
2. obrazę przepisów postępowania karnego, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia;
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia,
- a które to zarzuty opisano szczegółowo w apelacji. Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uniewinnienie oskarżonego M. W..

Prokurator Rejonowy w S., zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości na niekorzyść wszystkich oskarżonych, zarzucił:

- 1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 40 § 1 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie przy przyjęciu do podstawy skazania art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.;
- 2) rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu kar po 3 miesiące pozbawienia wolności oraz kar grzywny w wysokości po 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Prokurator wniósł o zmianę wyroku I instancji poprzez:

- a) zastosowanie przy karze łącznej art. 40 § 1 k.k.s., przy przyjęciu do podstawy skazania art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.,
- b) orzeczenie względem oskarżonych, za każdy z przypisanych czynów, kary po 3 miesiące pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze po 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki 100 zł oraz kary łącznej w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 450 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki 100 zł.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2018 r., Sąd Okręgowy w S., sygn. akt II Ka (...), uchylił wyrok sądu I instancji w części dotyczącej M. W. i umorzył w tym zakresie postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Kasację od powyższego wyroku, na niekorzyść tego oskarżonego, wniósł Prokurator Rejonowy w S., zarzucając mu rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez błędne zastosowanie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Ponadto kasację od wyroku II instancji złożył Naczelnik (...) Urzędu Celno-Skarbowego w B., zarzucając rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny

wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. poprzez błędną wykładnię, oraz art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez błędne zastosowanie.

W obu kasacjach wniesiono o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej M. W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w S..

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt III KK 559/18, uchylił zaskarżony wyrok w części odnoszącej się do M. W. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt II Ka (...), w zaskarżonej części wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego M. W., zarzucając:

1. rażąco obrazę przepisów dotyczących kontroli instancyjnej, tj. art. 457 § 3 k.p.k. oraz 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającą na lakonicznym i pobieżnym odniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów przedstawionych w apelacji skazanego poprzez niedostateczne – w świetle sformułowanych w orzecznictwie standardów w zakresie treści uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego – rozważenie i przeanalizowanie stawianych w apelacji oraz jej uzasadnieniu zarzutów obrazu przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia przez uznanie winy skazanego w części dotyczącej pominięcia przy wyrokowaniu istotnej części materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy (opinii prawnych, wyroków uniewinniających, postanowień umarzających postępowanie, interpretacji podatkowych oraz glos, artykułów przedstawicieli doktryny i judykatury) i przyjęciu, bez analizy wskazanych dowodów oraz przepisów prawa materialnego w zakresie działalności spółki H. sp. z o.o., której prezesem był skazany, braku możliwości pozostawiania przez skazanego w błędzie wyłączającym bezprawność, w sytuacji gdy w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego brak wskazania, by w czasookresie objętym zarzutami lub

poprzedzającymi sporządzenie aktu oskarżenia zapadł wobec skazanego wyrok skazujący, który skutecznie wyłączyłby możliwość powoływania się przez skazanego na pozostawanie przez niego podczas wykonywania swojej działalności w błędzie co do bezprawności podejmowanych działań przy równoległym niezakwestionowaniu złożonych przez obronę zestawień ponad tysiąca prawomocnych umorzeń postępowań prowadzonych wobec skazanego oraz wyroków uniewinniających go od czynów z art. 107 § 1 k.k.s., co należy uznać za rażące naruszenie prawa bezspornie wpływające na zakwestionowane rozstrzygnięcie w zakresie umyślnego popełnienia przez M. W. czynów z art. 107 § 1 k.k.s.;

2. rażącą obrazę przepisów dotyczących kontroli instancyjnej, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 10 § 4 k.k.s. w zw. z art. 113 § 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia polegające na nieodniesieniu się w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Okręgowego do podnoszonego przez skazanego zarzutu pozostawiania przez niego w dacie czynów w usprawiedliwionej nieświadomości karalności jego czynów i przyjęciu bez analizy wskazanych w środku odwoławczym dowodów, że skazany dopuścił się zarzucanych mu czynów nie pozostając w błędzie wyłączającym bezprawność, choć zarzut apelacyjny dotyczył również obrazy art. 10 § 4 k.k.s., co obligowało Sąd Okręgowy do rozpoznania apelacji również w zakresie dotyczącym art. 10 § 4 k.k.s. i co w sposób istotny wpłynęło na ocenę możliwości przypisania skazanemu umyślnego naruszenia art. 107 § 1 k.k.s. i bezsprzecznie na kwestionowane rozstrzygnięcie w części dotyczącej winy;
3. rażącą obrazę przepisów dotyczących kontroli instancyjnej, tj. art. 457 § 3 k.p.k. oraz 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k.s. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez nierozpoznanie i nieodniesienie się w żadnej części uzasadnienia orzeczenia Sądu Odwoławczego do złożonego przez skazanego wniosku o umorzenie absorpcyjne, co stanowi rażącą obrazę art. 11 § 1 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia oraz na możliwość ustalenia stanowiska Sądu Odwoławczego w zakresie złożonego przez skazanego wniosku o umorzenie absorpcyjne postępowania, bezspornie wpływającą na

kwestionowane rozstrzygnięcie i wystąpienie w sprawie możliwości zastosowania ww. instytucji;

4. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez jego zastosowanie i przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że zarzucane i przypisane skazanemu zachowania stanowią odrębne przestępstwa składające się na ciąg przestępstw skarbowych, będący podstawą do zastosowania instytucji nadzwyczajnego obostrzenia kary wymierzonej skazanemu, podczas gdy w przedmiotowym postępowaniu wystąpiły podstawy do uznania zachowań skazanego za zachowania podejmowane w ramach czynu ciągłego, przyjęcie którego wykluczało możliwość zastosowania instytucji ciągu przestępstw i uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego skazanemu o art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., co miało wpływ na treść rozstrzygnięcia – wymierzenie skazanemu kary 3 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności oraz kary grzywny, co ww. karę w sposób oczywisty czyni rażąco surową, zwłaszcza przy uwzględnieniu braku karalności M. W. w czasie zarzucanych mu zachowań, zakończenia przez skazanego jakiegokolwiek działalności związanej z branżą hazardową z dniem 31.06.2016 r., wykonywania wszelkich ciążących na nim obowiązków związanych z wymierzonymi mu karami wolnościowymi, jak również jego aktualnej sytuacji rodzinnej i majątkowej, do której w uzasadnieniu Sądu Odwoławczego jakiegokolwiek odniesienia się brak, co w sposób oczywisty wpłynęło na treść zaskarżonego wyroku oraz faktu przebywania przez skazanego w zakładzie karnym i wprowadzenia do wykonania wobec skazanego orzeczeń przekraczających aktualnie ponad 50 lat pozbawienia wolności;
5. rażąco obrazę przepisów dotyczących kontroli instancyjnej, tj. art. 457 § 3 k.p.k. oraz 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k.s. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez nieodniesienie się w żadnej części uzasadnienia orzeczenia Sądu Odwoławczego do podnoszonego na etapie postępowania odwoławczego przez skazanego wniosku o umorzenie absorpcyjne postępowania wobec M. W., co stanowi rażąco obrazę przepisu art. 11 § 1 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia oraz na możliwość ustalenia stanowiska Sądu Odwoławczego w zakresie złożonego przez skazanego wniosku o umorzenie

absorpcyjne postępowania, bezspornie wpływającą na kwestionowane rozstrzygnięcie pomimo złożonego przez skazanego wniosku na etapie postępowania odwoławczego.

Podnosząc takie zarzuty, obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 5 marca 2020 r. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w S. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego zasługuje na uwzględnienie. Zarzut oznaczony w kasacji jako trzeci w kolejności (którego treść została następnie powtórzona w zarzucie piątym) okazał się zasadny.

Skarżący zarzucił naruszenie przez sąd odwoławczy przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 11 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., ze względu na nie rozpoznanie i nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku Sądu II instancji do złożonego w trakcie postępowania odwoławczego wniosku obrońcy M. W. o zastosowanie w jego przypadku instytucji umorzenia absorpcyjnego z art. 11 § 1 k.p.k.

Zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. obowiązkiem sądu drugiej instancji jest rozpoznanie sprawy w granicach środka odwoławczego, co obejmuje rozważenie wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w środku odwoławczym. Obraza art. 433 § 2 k.p.k. zachodzi zatem wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, tj. wcale się do nich nie odniesie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2013 r., V KK 278/13, Lex nr 1422129).

W przedmiotowej sprawie obraza art. 433 § 2 k.p.k. wystąpiła w związku z brakiem odniesienia się do złożonego przez obrońcę skazanego M. W. wniosku z dnia 20 lutego 2020 r. o umorzenie absorpcyjne na podstawie art. 11 § 1 k.p.k. (k. 1022 akt sprawy).

Sąd odwoławczy nie ustosunkował się w jakikolwiek sposób do wniosku zarówno na rozprawie głównej w dniu 20 lutego 2020 r., podczas której złożyła go

obrońca M. W., adwokat J. L.. Jak wynika z protokołu rozprawy, obrońca także ustnie podniosła, że „na tym etapie dalsze wymierzanie oskarżonemu kar niczemu nie służy” (zob. protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 20 lutego 2020 r. – k. 1058). Sam wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 5 marca 2020 r., utrzymujący w mocy zaskarżone przez oskarżonego orzeczenie, również nie dostarcza wiedzy o tym, czy wniosek został rozpoznany. Ponadto kwestia zasadności wniosku nie została w jakikolwiek sposób omówiona przez sąd odwoławczy w treści uzasadnienia wyroku II instancji.

Należy zatem przyjąć, że sąd poprzez brak ustosunkowania się do wniosku skarżącego złożonego w trakcie postępowania odwoławczego naruszył przepis art. 433 § 2 k.p.k. Nakaz całościowego rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy, jak również wyjaśnienie w uzasadnieniu racji przemawiających za określonym rozstrzygnięciem, powinien być rozumiany szeroko – jako obejmujący rozpoznanie wniosków stron postępowania kierowanych do sądu po złożeniu środka zaskarżenia, a przed ogłoszeniem wyroku. W przeciwnym razie decyzja sądu w przedmiocie uwzględnienia wniosku mogłaby okazać się dyskrecyjna, a wnioskodawca pozbawiony byłby możliwości weryfikacji tego, czy sąd odwoławczy uczynił zadość obowiązkowi zbadania zasadności inicjatywy procesowej strony.

W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy – ze względu na złożenie przez obrońcę M. W. wniosku o umorzenie postępowania – powinien określić swoje stanowisko w sprawie tego wniosku, tj. rozważyć jego merytoryczną zasadność na podstawie wszystkich przesłanek określonych w art. 11 § 1 k.p.k. Jednocześnie decyzja powinna zostać uzasadniona tak, by było możliwe poznanie motywów, którymi kierował się sąd odwoławczy, rozstrzygając w przedmiocie ewentualnego umorzenia postępowania wobec skarżącego. Sąd powinien zatem wyjaśnić, czy orzeczenie wobec oskarżonego kary jako konsekwencji czynu przypisanego w niniejszym postępowaniu można uznać w konkretnych okolicznościach za oczywiście niecelowe ze względu na rodzaj i wysokość kary prawomocnie orzeczonej za inne przestępstwo, a interes pokrzywdzonego temu się nie sprzeciwia. Niecelowość kary ma mieć charakter oczywisty w realiach konkretnej sprawy, co można ustalić stawiając za punkt wyjścia rodzaj i wysokość kary orzeczonej prawomocnie za inne przestępstwo (przestępstwa).

Instytucja tzw. umorzenia absorpcyjnego na podstawie art. 11 § 1 k.p.k. stanowi odstępstwo od zasady legalizmu, gdzie rezygnacja ze ścigania podyktowana jest niemożnością osiągnięcia jakiegokolwiek celu kary za przypisane przestępstwo ze względu na znaczącą dysproporcję pomiędzy rodzajem i wysokością kary już orzeczonej prawomocnie za inne przestępstwo a karą, która zostałaby orzeczona w postępowaniu podlegającym umorzeniu (zob. np. S. Steinborn, w: S. Steinborn (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów*, Lex 2016, teza 2 do art. 11). Zakłada się tym samym, że brak celowości ukarania sprawcy za przypisane przestępstwo może stanowić wystarczające uzasadnienie dla odstąpienia od zastosowania państwowego prawa karania.

Rozważenie wniosku o umorzenie postępowania na podstawie art. 11 § 1 k.p.k. w realiach przedmiotowej sprawy okazuje się zaś istotne, gdyż dokonanie weryfikacji jego zasadności mogłoby doprowadzić do odmiennego rozstrzygnięcia niż stanowiące konkluzję wyroku sądu odwoławczego.

We wniosku z dnia 20 lutego 2020 r. obrońca skarżącego podniósł, że wszystkie przypisane skarżącemu występki, za które został już skazany, popełnione zostały w tych samych okolicznościach, w tym samym okresie, z tej samej motywacji, przy tej samej sposobności i w tym samym zamiarze. We wniosku znajdują się także szczegółowe wyliczenia co do liczby prawomocnych wyroków skazujących orzeczonych względem skarżącego (ponad 900 na dzień 20 lutego 2020 r.), jak również potencjalny czas trwania kar w przypadku zamiany kar grzywny na kary pozbawienia wolności. Zdaniem wnioskodawcy brak możliwości wykonania kary w niniejszej sprawie przemawia za brakiem celowości jej orzeczenia, co spełniać ma przesłankę zawartą w art. 11 § 1 k.p.k. Do wniosku dołączono także szereg orzeczeń sądów, w których uznano zasadność umorzenia postępowania ze względu na niecelowość karania (zob. np. wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 11 lutego 2020 r., sygn. akt VIII Ka (...)), albo orzeczeń sygnalizujących potrzebę rozważenia możliwości skorzystania z instytucji z art. 11 § 1 k.p.k. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2020 r., sygn. akt III KK 640/18).

Należy przy tym spostrzec, że w przedmiotowej sprawie nie istniały jakiegokolwiek przeszkody, by sąd odwoławczy zbadał ewentualne zaistnienie podstaw do zastosowania względem M. W. umorzenia absorpcyjnego. Jak bowiem zauważył Sąd Najwyższy w jednym z orzeczeń, instytucja, którą opisuje art. 11 § 1 k.p.k. – a która w niniejszej sprawie, dotyczącej przestępstwa skarbowego, może być brana pod uwagę ze względu na odesłanie zawarte w art. 113 § 1 k.k.s. – znajduje zastosowanie nie tylko w fazie *in personam* postępowania przygotowawczego oraz w postępowaniu sądowym I instancji, ale także na etapie sądowego postępowania odwoławczego. Co istotne, zdaniem Sądu Najwyższego umorzenie absorpcyjne może również nastąpić w postępowaniu ponownym, tj. po uchyleniu orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2021 r., sygn. akt II KK 372/20, OSNK 2021, z. 6, poz. 24).

W tym kontekście nie bez znaczenia pozostaje fakt, że – jak stwierdził Sąd Najwyższy w przywoływanym orzeczeniu – tylko do grudnia 2019 r. wydano już wobec skarżącego M. W. 790 prawomocnych orzeczeń skazujących go za czyny z art. 107 § 1 k.k.s. na kary grzywny. Sąd spostrzegł także, iż w toku jest wciąż szereg spraw, niezakończonych prawomocnymi wyrokami, również dotyczących czynów z art. 107 § 1 k.k.s. Już wówczas, tj. w dniu 12 stycznia 2021 r., Sąd Najwyższy zasygnalizował, że łączna liczba prawomocnych skazań za przestępstwa skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. na kary grzywny, które w przyszłości będą podlegać orzeczeniu kary łącznej w wyroku łącznym, przekracza już 100.000 stawek dziennych grzywny.

Okoliczności te winien zbadać, a następnie przedstawić w uzasadnieniu wyroku, sąd odwoławczy. Staranne rozpatrzenie dopuszczalności umorzenia postępowania przeciwko skarżącemu doprowadzi do jednoznacznego rozstrzygnięcia o zasadności wniosku o zastosowanie instytucji z art. 11 § 1 k.p.k. wobec skarżącego, czyniąc zadość gwarancjom pełnego, całościowego rozpoznania sprawy.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

